

אביז וסבתו של החייל צפירי סגל בזמן ההלוויה בתל-אביב

חברו לנשק של משה דהאן מבנה אוחו ליד הקבר הרעון

אייאסשר לכתוב את הדברים כלי זעם.

אסור לכתוב את הדברים כלי זעם. כי שפיכות הדמים הזאת, שהטילה השברע שכול בתרי" סר מישפחות נוספות, היא כולה תוצאה של טימטום. טימטום של מערכת, אשר אינה מסוגלת לקבל החלטות אינטליגנטי-טיות. מערכת שרבונו בה סימנים של טירוף.

אורז וכצנח

אין צורך לחזור ולהזכיר את הטימטום הנורא שעמד ביסודה של מילחמת-לבנון כולה. כיום ברור כשמש. מעבר לכל ויבות, כי כל החלטות שהובילו למילחמה זו היו מטומטמות — ורובן הגיעו לשפלה-מדרגה של סרימיטי-ביות ילדותית.

המילחמה השיגה בעליל את ההיפך ממה שהתכוונה להשיג, בכל התחרי-מים:

● היא נועדה לגרש את הסורים מלבנון — וכיום שולטים הסורים בלבנון כפי שלא שלטו בה מעולם. ● היא נועדה להשליט בלבנון דיקטטורה מארזית, שתכרות שלום עם ישראל — וכיום התערער מעמדם של המארזנים עד היסוד, וגם הם חרורים שינאה עזה לישראל. ● היא נועדה, קודם כל, להרוס את תשתית המחבלים" — ועכשיו קמה בלבנון תשתית חדשה של מחבלים מסוכנים פי כמה וכמה. **אותם האנשים, שתיכננו השברע את מעשה-ההזוועה ליד מטולה, קיבלו את צה"ל לפני 33 חודשים בתרועות-שימחה. מי שהמטירו אז אורז על חיילי צה"ל, ממטירים עליהם היום אש ומוות.**

תוך פחות משלוש שנים הצליחה ישראל ליצור לעצמה, יש מאין, אויב חדש לגמרי, אויב אשר ימשיך לשבת לצמיתות ליד גבולנו הצפוני והמסוגל — גם לרכרי ראשי ישראל השבוע — להביא את פיגועיו אל תוך ישראל עצמה.

אילו היה אלוף-הטימטום של ישראל יושב בוחר לעצמו את האויב המסוכן ביותר שניתן ככלל למצוא, אויב המסוגל יותר מכל עם אחר בעולם להפעיל טרור קנאי ובלתי-מתפשר, הרי היה בוחר בשיעים. ההיסטוריה השיעית מלאה במאבקים, שבה התאכרו שיעים בהמוניהם, תוך מילוי מיצוה קרושה. בהשוואה לשי-עים, גם הישראלים וגם הפלסטינים הם רכרוכיים.

לטימטום הכללי הזה אחראית ממשלת-הליכוד, אף כי נתמכה אז בהתלהבות על-ידי מיפלגת-העבודה ומרבית העיתונאים בישראל. אך הפרק החדש של הי-טימטום, שהוביל לזוועת הי-שבוע, שידר בולו לממשלת-האחרות-הלאומית, בראשות המערך.

הטימטום, הקוצר עתה את קצירי-הדמים, הוא הטימטום שלה.

כל המטרות

החטאו

כאשר הגיעה ממשלה זו לשלטון, היה ברור לכל אדם בעל אינטליגנציה מינימלית שהמישחק בלבנון אבוד, ושאינן ררך אלא להסתלק משם מייד.

להסתלק מייד ובלי תנאי, מתוך תיקווה לתיאום השלבים עם ממשלת-לבנון והנהגת השיעים.

אז זה עוד היה אפשרי.

קבלת החלטה כזאת חייבה לא רק אינטליגנציה נורמלית, אלא גם אומץ-לב פוליטי. אומנם, הרוב המכריע של עמישראל וכל חיילי צה"ל היו תומכים בהחלטה כזאת בהתלהבות, אך

חבורת העסקנים של הליכוד — רובם בעלי מנת-מישכל מינימלית — התנגרו.

אז התקבלו, בזו אחר זו, שורה של החלטות, שכמעט לא-ייאמנו בטימטומן.

ואלה הן: ● שלא להודיע לממשלת-לבנון על לוח-זמנים מפורט ומרויך של נסיגת צה"ל.

● להודיע על נסיגת צה"ל, בשלבים, מבלי לקבוע מתי יבוצע השלב השלישי והמכריע, וגם מבלי להודיע אם הנסיגה תהיה שלמה, או שתיווצר "רצועת ביטחון" של כיבוש ניצחי.

● להפעיל את מדיניות "היד החזקה".

כל אחת מן החלטות האלה מטומטמת מקודמתה — כפי שיוכיח גם ניתוח שיטחי.

שלבים של

איזולת

איי-הנכונות לספק לוח-זמנית מוכרחה היתה לזרוע בלב כל לבנוני ספק לגבי כוונת ישראל לצאת מלבנון כאמת ובתמים.

צבא מסודר ויעיל כמו צה"ל לא היה מתקשה לקבוע בדיוק את מועד יציאתו. הסירוב לפרט את מועד הנסיגה יצר את הרושם הכרוך כי ישראל לא החליטה סופית לצאת ובוודאי לא לצאת מכל השטח.

השיעים יושבים דווקא בשטח הנתון בספק (שלב ג'). הם מוכרחים לחשוש שמא צה"ל מתכוון להמשיך בכיבוש. אם כמישרין, אם על-ידי השלטת קלגסי, צבא-דרום-לבנון, שבו רואים השיעים סכנה גדולה עוד יותר, מפני שזהו מכשיר של העדה הנוצרית, אויבתה משכבר הימים, המאיימת על קיומם.

ההחלטה לסגת "בשלבים" היא מטומטמת עוד יותר. היא כליכך אווילית, עד כי אי-אפשר למצוא לה סיבה — מילבד הצורך לפייס את המטומטמים שפתחו במילחמה מלכתחילה:

רעיון "השלבים" מאחד בקירוב את כל המיגרעות של כל האופציות: היא זורעת ספק לגבי הנכונות לצאת באמת, היא גורמת לכיבוזו של זמן ומשאבים כדי ליצור "קווים" חדשים ולהיערך בהם, היא יוצרת באוכלוסיה את ההרגשה שמוכרחים להכות בכובש כדי לזרו את יציאתו.

היא הסיגה את צה"ל מן הקו הקודם, שנשען על אוכלוסיה פחות עויינת, לשטח שבו יושבת האוכלוסיה העויינת ביותר.

היא מוסיפה שבועות וחודשים לתהליך הנסיגה, בלי כל צורך מעשי. בקיצור: היא הבטיחה שמיר-לחמת-השיחורר של השיעים תתלקח באש גדולה ותגרוף עימה את כל חלקי העדה השיעית, החל ב"מתננים" של תנועת אל-אמל החילונית וכלה בקנאים המטורפים של חיזב אללה ("מיסלגת אלוהים") החרי-מייניסטיה.

החלטה זו ניומה על-ידי יצחק רבין, אדם אטום לגמרי לריגשות הוולת, ועל אחת כמה וכמה לריגשות של עם אחר. היא נתמכה על-ידי שימעון פרס, שהעלה אז את שלמות הממשלה מעל לכל יער אחר. היא אופשרה — למרבה הצער — על-ידי חוות-הרעת של המטכ"ל, שהכניע את שיקוליו המיקצועיים לאינטרסים של הדרג המדיני.

היד המטומטמת

אך בתר הטימטום מגיע, בלי ספק, לאדם שהמציא את "מדיניות היד החזקה". בממלכת הטימטום היתה מגיעה לו אנדרטה, ולרגליה פסלים קטנים של כל העיתונאים והפרשנים שהתמוגגו מרוב התלהבות מהחלטה זו.